

- Когато тръгнахме с вашите дружинници за България, смятахме че руската земя се е вече усмирила... - каза Иоан Асен и хвърли няколко цепеници в огнището. Хиляди искри се пръснаха в мрачевината на утринния адрач. Загарите наостриха уши и протегнаха муцуни връз предните лапи, готови да скочат при първия зов.

— Да! Когато вие заминахте с нашите галички вигонци, аз бях вече момче колкото княз Калимана, и помня всичко. Болярите на града Галич не признаха новата подялба на земите и отказаха да пуснат войските на Романовичите в крепостта. Тогава народът сам отвори портите и се спусна да посрещне освободителите си както деца тичат към майка си или жадни люде към извора... Бях малък, но яздех заедно с брата си, седнал на седлото пред него...

Двете момчета го загледаха с блеснали от възхита очи.

- Десет години траяха още размирията, ту пламне някъде метех, ту се загаси някъде старо предателско гняздо... Докато най-сетне всичко се укроти. Чак тогава Данило и Василко забелязаха, че крепостите са неукрепени, складовете за оръжия празни, казната разорена. А най-страшният враг беше вече на прага ни... Не сме го виждали, улисани с домашните врагове...

- Те навсякъде и винаги са най-опасните. Домашните... - въздъхна замислен Иоан Асен. И отново внезапна тревога сви сърцето му. Дали окото му бдеше достатъчно зорко над спотаилите се враждебници? Нямаше ли утре, подир смъртта му, да подкачат отново старите крамоли? Сега ръката му държеше здраво всеки на мястото. Но после? Прав ли беше пътя който бе избрал, за да се бори със злото? Да го покорява с добро? Или трябваше като чичо си Калоян да го чисти из корен?

— Почести и богатства карат хората да се възгордяват. Тогава всеки почва да ламти и той за ~~хички~~ високи чинове и съкровища. Всеки боляр ще иска да стане княз... Всеки който има едно княжество ще иска да има кралство, или царство... Няма край и мярка човешката алчност.